

Dulcea
ELIBERARE

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Deniz Otay

TREI

Capitolul unu

Singurul lucru real era controlul. Învățasem încă de la o vîrstă fragedă că planificând, calculând și observând poți evita majoritatea lucrurilor neplăcute — riscul inutil, dezamăgirea și, cel mai important, suferința.

Totuși, nu a fost întotdeauna ușor să plănuiesc să evit dimensiunea neplăcută, un aspect care a devenit vizibil în mod flagrant în lumina difuză din Cutter's Pub.

Reclamele luminoase, cam o duzină, atârnate pe perete și iluminatul slab al becurilor din tavan peste sticle de lichior din spatele barului erau prea puțin liniștitore. Orice altceva nu făcea decât să sublinieze cât de departe mă aflam de casă.

Lemnul de hambar reciclat din care erau ridicăți pereții și cel de pin albicios mânjat cu vopsea neagră fuseseră alese special ca să facă spațiul din Midtown să arate precum o crâșmă, însă era prea curat. Nici o sută de ani de fum de țigară nu reușiseră să se impregneze în vopsea. Pereții nu rosteau șoapte despre Capone sau Dillinger.

Stăteam de două ore pe același scaun, renunțând să mai deschetez cutiile din noua mea locuință. Pe cât posibil, pușesem deoparte obiectele care ar fi putut indica cine sunt. Era mult mai atractivă ideea de a explora noul meu cartier, în special în aerul incredibil de plăcut al serii, cu toate că era ultima zi din februarie. Îmi trăiam proaspăta independență, căreia i se adăuga libertatea de a nu avea acasă pe nimeni care să aştepte să-i raporteze pe unde umblu.

Perna de pe scaun pe care o țineam caldă era acoperită cu un înlăitor de piele portocaliu și, după ce băusem un procent considerabil din prima mea de relocate pe care Biroul Federal de Investigații mi-o depusese cu atâtă generozitate în cont în după-amiaza aceea, mă descurcam destul de bine în încercarea de a nu cădea.

Ultimul dintre cele cinci Manhattanuri băute în acea seară mi-a alunecat în gură din paharul elegant, sfârâindu-mi pe gât. Burbonul și vermutul dulce aveau gust de singurătate. Care, cel puțin, mă facea să mă simt ca acasă. Totuși, *acasă* era la mii de kilometri distanță și părea cu atât mai departe cu cât stăteam mai mult pe unul dintre cele douăsprezece scaune fără spătar aliniate de-a lungul barului curbat.

Cu toate acestea, nu mă simțeam pierdută. Eram o fugăre. În noua mea locuință se aflau teancuri de cutii, cutii pe care le împachetaseam cu entuziasm, în timp ce fostul meu logodnic, Jackson, stătea bosumflat într-un colț al apartamentului micuț pe care îl împărțeam în Chicago.

Să mergi mai departe — asta era secretul ca să avansezi în FBI, iar eu devenisem foarte pricepută la asta, într-un timp record. Când i-am spus lui Jackson prima dată că urma să fiu transferată la San Diego, a fost complet nederanjat de situație. Până și la aeroport, chiar înainte să plec, mi-a promis că puteam face relația să funcționeze. Jackson nu știa să meargă mai departe. Mă amenințase că avea să mă iubească pentru totdeauna.

Am clătinat paharul de cocteil din fața mea, zâmbind în expecțivă. Barmanul m-a ajutat să îl aşez pe tejgheaua din lemn, cu zgomot, după care mi-a mai turnat unul. Coaja de portocală și

cireașă dansau lent undeva între suprafață și fundul paharului — la fel ca mine.

— Astă e ultimul pentru tine, dragă, a spus, ștergând tejgheaua barului la stânga și la dreapta mea.

— Nu te mai speti atâtă muncind. Nu dau bacăș chiar atât de mare.

— Agenții federali niciodată nu dau, a spus el fără a părea să mă judece.

— E chiar atât de evident? l-am întrebat.

— Mulți dintre voi locuiesc în zonă. Cu toții vorbiți la fel și vă îmbătați mangă în prima noapte pe care o petreceți de departe de casă. Nu-ți face griji. Nu scrie FBI pe fața ta.

— Slavă Domnului că nu, am răspuns, ținând paharul în mână.

Nu vorbeam serios. Iubeam FBI-ul și tot ce ținea de el. Îl iubeam chiar și pe Jackson care, la rândul său, era tot agent.

— De unde te-ai transferat? m-a întrebat.

Tricoul său cu anchor negru și strâmt, unghiile fără cuticule și freza aranjată la perfecție cu gel îi trăduau zâmbetul seducător.

— Chicago, i-am răspuns.

Și-a țuguiat buzele ca un pește, iar ochii i s-au mărit.

— Ar trebui să sărbătorescă.

— Presupun că nu ar trebui să fiu supărată decât dacă n-ăș mai avea niciun loc în care să fug.

Am luat o înghițitură și mi-am lins de pe buze fierbințeala de burbon afumat.

— Oh. Fugi de fostul?

— În brașa mea, niciodată nu reușești să fugi cu adevărat.

— Oh, drace. E și el agent? Nu te ușura tot acolo unde mănânci, scumpo.

Mi-am plimbat degetul pe marginea paharului.

— Nu te prea antrenează nimeni pentru asta.

— Știu. Se întâmplă adesea. Mereu văd asta, a spus el, scuturând din cap, în timp ce spăla ceva într-o chiuvetă plină de spumă din spatele barului. Locuiești în apropiere?

L-am privit fix, fiind circumspectă când cineva putea detecta un agent și-i punea prea multe întrebări.

— Ai să vii des pe aici? a adăugat el, clarificând scopul primei întrebări.

Dându-mi seama încotro se îndrepta cu investigația asta, am dat din cap.

— Probabil.

— Nu-ți bate capul cu bacșisul. E costisitor să te muți și la fel e și să bei ca să uiți ce ai lăsat în urmă. Te poți revanșa mai încolo.

Vorbele lui m-au făcut să zâmbesc într-un fel în care nu o mai făcusem de luni bune, chiar dacă, probabil, asta observam doar eu.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Anthony.

— Îți spune cineva Tony?

— Nu și dacă vrea să stea să bea aici.

— Am înțeles.

Anthony s-a îndreptat spre celalătă clientă din bar, în noaptea asta târzie de luni — sau în dimineața asta de marți, după alții. O femeie îndesată, de vîrstă a doua, care avea ochii roșii și umflați, și purta o rochie neagră. Când s-a îndreptat spre ea, ușa s-a deschis larg, iar un bărbat cam de vîrstă mea a dat buzna înăuntru, așezându-se la două scaune distanță de mine. Și-a slăbit nodul cravatei descheindu-și nasturele de sus al cămașii Oxford albe, călcate perfect. Mi-a aruncat o privire și, în acea fracțiune de secundă, ochii lui verzi-căprui au surprins tot ce voia să știe despre mine. Apoi și-a întors privirea.

Mi-a vibrat celularul în buzunarul jachetei și l-am scos să verific. Era încă un mesaj de la Jackson. În dreptul numelui apărea înghesuită între două paranteze cifra șase, indicând numărul de mesaje pe care mi le trimisese. Cifra aceea prinșă între paranteze mi-a amintit de ultima oară când m-a atins — într-o îmbrățișare din care a trebuit să scap cu forță.

Mă aflam la trei mii patru sute șaizeci de kilometri de Jackson, iar el încă avea puterea de a mă face să mă simt vinovată — însă nu suficient de vinovată.

Am blocat telefonul, stingându-i ecranul, fără a răspunde la mesajul de la Jackson. Apoi am ridicat degetul către barman, în timp ce dădeam pe gât ultima înghiștură din cea de-a șasea băutură.

Găsimem Cutter's Pub chiar după colțul străzii pe care era noua mea locuință din Midtown, o zonă din San Diego înghesuită între aeroportul internațional și grădina zoologică. Colegi mei din Chicago purtau geci FBI standard peste vestele antiglonț, în timp ce eu mă bucuram de temperaturile mai ridicate decât de obicei din San Diego într-un maiou fără mâncă, o jachetă și jeansi mulăți. Mă simțeam cam gătită și un pic cam transpirată. Corect, asta putea fi de la cantitatea considerabilă de băutură din corpul meu.

— Ești prea micuță ca să stai într-un loc ca acesta, a spus bărbatul care se așezase la două scaune distanță.

— Ce fel de loc? a întrebat Anthony, arcuind o sprânceană, în timp ce strângea în pumn un pahar.

Bărbatul l-a ignorat.

— Nu sunt micuță, am spus înainte să iau o gură din băutură. Sunt minionă.

— Nu-i același lucru?

— Să știi că am și un pistol Taser cu șocuri electrice în poșetă și am și un croșeu de stânga formidabil, aşa că nu intinde coarda dacă nu vrei să se rupă.

— Ești tare la kung fu.

Nu am fost atentă la el, ca să nu-i ofer satisfacție. Am privit drept înainte.

— Asta a vrut să fie cumva o remarcă rasistă?

— Cu siguranță că nu. Doar că-mi pari puțin cam violentă.

— Nu sunt violentă, i-am răspuns, chiar dacă era de preferat să nu par o țintă ușoară, anotă.

— Oh, serios?

Chiar recent am auzit că liderelor asiatici care militează pentru pace li s-au conferit titluri de onoare. Presupun că tu nu te numești printre ele.

— Sunt și irlandeză, am mormăit.

A chicotit. Era ceva în vocea lui... ceva mai mult decât încredere în sine. Îmi venea să mă întorc și să-l privesc în față, însă am rămas cu ochii ațintiți la raftul de băuturi din celălalt capăt al barului.

După ce și-a dat seama că nu avea să primească vreun răspuns mai bun, bărbatul s-a mutat pe scaunul gol de lângă mine. Am oftat.

— Ce bei? m-a întrebat.

Mi-am dat ochii peste cap și am decis să mă uit într-un final la el. Era frumos ca vremea din California de Sud și nu putea să arate mai diferit decât Jackson. Chiar și atunci când stătea jos, își puteai da seama că era înalt — avea cel puțin un metru nouăzeci. Ochii săi de culoarea perelor străluceau în contrast cu pielea bronzată. Cu toate că putea părea mai intimidant decât un bărbat obișnuit, nu l-am simțit ca fiind periculos — cel puțin, nu pentru mine —, chiar dacă era de două ori cât mine.

— Ce-mi cumpăr eu, i-am răspuns, fără a încerca să-mi ascund zâmbetul seducător.

Era acceptabil să las garda jos vreo oră, pentru un străin chipeș, mai ales după cel de-al șaselea pahar. Am fi flirtat, eu aş fi uitat de orice urmă de vină și aş fi plecat acasă. Poate că aş fi primit și o băutură gratis. Era un plan decent.

Mi-a zâmbit înapoi.

— Anthony, a spus, ținând un deget în sus.

— Ca de obicei? l-a întrebat Anthony de la capătul barului.

Bărbatul a aprobat din cap. Era de-al casei. Probabil că locuia sau lucra în apropiere.

M-am încruntat când Anthony mi-a luat paharul, în loc să-l umple din nou.

A ridicat din umeri și m-a privit fără vreo remușcare.

— Ti-am spus că e ultimul pentru tine.

Din vreo șase înghițituri, străinul dăduse pe gât suficient de multă bere ieftină încât să fie măcar aproape de nivelul meu de beție. Mă bucuram. Nu trebuia să mă prefac că sunt trează, iar băutura pe care și-o alesește îmi dădea de înțeles că nu era pretențios și nici nu încerca să mă impresioneze. Sau poate că doar era falit.

— Ai spus că nu pot să-ți cumpăr ceva de băut fiindcă și-a pus Anthony o limită sau pentru că nu vrei să mă lași? a întrebat.

— Pentru că-mi pot cumpăra singură de băut, i-am răspuns impleticit.

— Locuiești prin preajmă? a întrebat.

I-am aruncat o privire.

— Abilitățile tale conversaționale precare mă dezamăgesc cu fiecare secundă.

A râs în hohote, cu capul pe spate.

— Dumnezeule, femeie. De unde ești? Nu ești de-aici.

— Chicago. Tocmai ce-am ajuns. Încă am teancuri de cutii în sufragerie.

— Știu cum e, a spus, dând din cap că înțelege și ridicând berea în semn de respect. Eu m-am mutat de două ori dintr-un capăt în altul al țării în ultimii trei ani.

— Unde?

— Aici. Apoi, la DC. După care, înapoi.

— Ești cumva politician sau lobbyist? l-am întrebat rânjind batjocoritor.

— Nici una, nici alta, a răspuns, cu o expresie dezgustată.

A luat o înghițitură de bere.

— Cum te cheamă? a întrebat.

— Nu sunt interesată.

— Ăsta e un nume groaznic.

M-am strâmbat.

El a continuat:

— Astă explică mutarea. Fugi de un tip.

Respo M-am uitat urât la el. Era chipeş, dar şi arogant — chiar dacă avea dreptate.

— Şi nu mă aflu în căutarea altuia. Nici pentru o aventură de o noapte, nici pentru sex de răzbunare, nimic. Aşadar, nu-ţi irosi timpul şi banii. Sunt sigură că poți găsi o fată drăguşă de pe Coasta de Vest care ar fi mai mult decât încântată să accepte o băutură din partea ta.

— Şi unde mai e distracţia? a întrebat el, aplecându-se uşor spre mine.

Dumnezeule, şi dacă aş fi fost trează, m-aş fi îmbătat doar privindu-l.

M-am uitat la buzele lui atingând gura sticlei de bere şi am simţit un spasm între coapse. Minţeam, iar el ştia.

— Te-am enervat cumva? a întrebat el cu cel mai seducător zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

Proaspăt bărbierit, cu un păr şaten-deschis de doar câţiva centimetri, bărbatul acela şi zâmbetul său cuceriseră tipă mult mai intimidante ca mine.

— Încerci cumva să mă enervezi? l-am întrebat.

— Poate. Felul în care îti ţii gura când eşti nervoasă e... al dracului de minunat. Aş putea să stau să te enervez toată noaptea doar ca să mă pot holba la buzele tale.

Am înghiţit în sec.

Micul meu joc se terminase. Câştigase, şi o ştia.

— Vrei să plecăm de-aici? a întrebat.

I-am făcut semn lui Anthony, dar străinul a scuturat din cap şi a pus o bancnotă mare pe tejghea. Băutură moca — cel puţin partea astă a planului meu funcţionase. Bărbatul s-a îndreptat către uşă, făcându-mi semn s-o iau înainte.

— Pun pariu pe bacşaşul de pe toată săptămâna că nu va merge până la capăt, a spus Anthony suficient de tare încât să-l audă străinul.

— Dă-l dracului, am spus, ieşind în grabă pe uşă.

Am trecut pe lângă noul meu prieten şi am păşit pe trotuar, lăsând uşa să se închidă în urma noastră. M-a luat de mână, jucăuş, dar ferm, şi m-a tras mai aproape de el.

— Anthony pare să credă că o să dai înapoi, am spus, uitându-mă în sus la el.

Era mult mai înalt decât mine. Să stau atât de aproape de el era ca şi cum aş fi stat în primul rând la cinema. A trebuit să ridic bărbia şi să mă aplec puţin pe spate ca să-l pot privi în ochi.

M-am apropiat de el, provocându-l să mă sărute.

A ezitat, cercetându-mi chipul, iar ochii i s-au îmblânzit.

— Ceva îmi spune că, de data asta, n-am s-o fac.

S-a aplecat şi, ceea ce a început aproape ca un sărut delicat, experimental, s-a transformat într-unul pasional şi romantic. Buzele lui se mişcau la unison cu ale mele, ca şi cum le-ar fi cunoscut dinainte, ca şi cum le-ar fi fost dor de savoarea lor. Diferit de orice altceva experimentasem înainte, m-a trecut un fior electric, eliberându-mă de toţi nervii. Mai făcuserăm astă de atâtea ori — într-o fantezie sau într-un vis. Era cel mai bun gen de déjà-vu.

După ce s-a retras, pentru mai puţin de o secundă a rămas cu ochii închişi, ca şi cum ar fi savurat momentul. Când a privit în jos către mine, a scuturat din cap.

— Cu siguranţă n-am să dau înapoi.

Am dat colţul, am traversat repede strada şi am urcat pe veranda clădirii în care stăteam. Mi-am căutat cheile în geantă, am intrat amândoi şi am aşteptat liftul. Degetele lui le-au atins pe ale mele şi, odată ce s-au împreunat, m-a tras spre el. Liftul s-a deschis şi am intrat, împleticindu-ne.

M-a apucat strâns de solduri şi m-a tras spre el, în timp ce eu căutam un anume nasture. M-a sărutat pe gât cu buzele lui catifelate, iar atunci mi s-au declanşat toţi nervii din corp, dansându-mi pe sub piele. Săruturile pe care mi le presăra de-a lungul bărbiei, de la ureche până la claviculă, ştiau ce fac şi erau experimentate. Mâinile sale mă implorau să fiu şi mai aproape de el, cu fiecare atingere, ca şi

cum m-ar fi aşteptat toată viaţa. Chiar dacă şi eu aveam acelaşi sentiment iraţional, ştiam că totul făcea parte din atracţie, din vicleşug, însă felul vizibil în care se stăpânea să nu mă pipăie pe sub haine a făcut ca mici valuri de şoc să mi se rostogolească prin corp.

Când am ajuns la etajul al cincilea, îmi trăsesem părul pe o parte şi îmi dezgolise un umăr, în timp ce-şi plimba buzele peste pielea mea.

— Eşti atât de fină, a şoptit.

În mod ironic, vorbele lui mi-au făcut pielea de găină.

Cheile îmi zornăiau, în timp ce orbecăiam după încuietoare. Bărbatul a răsucit mânerul ușii şi aproape că am căzut amândoi înăuntru. S-a îndepărtat de mine, închizând uşa cu spatele, şi m-a tras de mâini către el. Mirosea a bere şi a parfum cu şofran şi esenţă de lemn, însă gura lui încă avea gust de pastă de dinţi cu mentă. Când gurile ni s-au întâlnit din nou, i-am lăsat limba să-mi alunecă înăuntru, în timp ce-mi împreunam degetele după gâtul său.

Mi-a dat jos jacheta de pe umeri şi a lăsat-o să cadă pe podea. Apoi şi-a slăbit nodul cravatei şi şi-a scos-o peste cap. În timp ce se descheia la cămaşă, mi-am scos maioul peste cap. Sânii mei au rămas descoperiţi doar o clipă, înainte ca părul negru să cadă peste ei, acoperindu-i.

Străinul îşi dăduse cămaşa jos, iar bustul său era o combinaţie de genetică impresionantă şi ani de lucrat intens muşchii, sculptaţi perfect. Mi-am aruncat pantofii din picioare, iar el a făcut acelaşi lucru cu încălătrile sale. I-am trecut degetele peste fiecare muşchi proeminent şi peste liniile de pe abdomen. O mâna o țineam pe nasturele de la pantalonii săi, iar cu cealaltă îl țineam de întăritura groasă de dedesupră.

Mamă! Ce. Sculă. Imensă.

Sunetul ascuţit al fermoarului său a făcut căldura dintre picioare să-mi zvâcnească, practic, implorând să fie măngâiată. L-am cuprins strâns cu degetele de umeri, în timp ce săruturile lui au coborât de la gât, la umeri şi apoi, către pieptul meu. În timpul acela, mi-a dat uşor jeansii jos.

Câteva secunde, s-a oprit şi a rămas în picioare, apreciind, pentru un moment, faptul că stăteam complet goală în faţa lui. De asemenea, a părut puţin surprins.

— Nu porţi chiloţi?

Am ridicat din umeri.

— Niciodată.

— Niciodată? a întrebat, implorându-mă din privire să spun că nu.

Adoram felul în care mă privea — un pic uimit, un pic amuzat, dar şi copleşit de excitaţie. Prietenele mele din Chicago ridicau mereu în slăvi aventurile de o noapte, fără obligaţii. Åsta părea tipul ideal cu care să încerc aşa ceva.

Am ridicat din sprânceană, savurând cât de sexy mă făcea să mă simt omul asta, care îmi era în totalitate străin.

— Nu am nici măcar o pereche.

M-a ridicat în braţe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul său. Singura bucată de pânză care ne mai despărtea erau boxerii lui gri.

M-a sărutat în timp ce mă ducea spre canapea, iar apoi m-a întins cu grijă pe perne.

— Stai comod? a întrebat, aproape înghiţindu-şi cuvintele.

Am dat din cap că da, mi-a dat un sărut şi s-a dus repede să ia un pachetel pătrat din portofel. Când s-a întors, l-a deschis cu dinţii. M-am bucurat că avea el. Chiar dacă m-aş fi gândit să-mi iau eu prezervative, nu aş fi putut anticipa sau spera să pot cumpăra unele de mărimea lui.

Şi-a rulat iute latexul subţire peste penis şi mi-a atins cu vârful pielea rozalie şi delicată dintre picioare. S-a aplecat să-mi şoptească ceva la ureche, dar nu a reuşit decât să respire tremurând.

L-am cuprins de spatele ferm şi mi-am apăsat degetele pe pielea lui, ghidându-l, în timp ce aluneca în mine. A fost rândul meu să scot un oftat.

El a gemut, apăsându-şi din nou gura peste a mea.